

JOM SUNGSUK

BINGO

12	47	68	76	58
51	9	30	22	61
43	25	32	1	95
71	2	15	39	10
59	48	6	56	84

서울식당

KOREJSKÝ DYSTOPICKÝ ROMÁN

nakladatelství
BOURDON

OTTON NARANUN NOMU KCHUDA

Copyright © 2013 by Yeom Seung-suk

Návrh obálky © Jiří Dvorský

Fotografie autorky © Andrew Lee

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Michaela Lee, 2024

ISBN 978-80-7611-187-5

BINGO

JOM SUNGSUK

BINGO

1

Hrají dva hráči. Na papír si nakreslí šachovnici po pěti políčkách na výšku a na šířku, celkem dvacet pět. Každý hráč si šachovnici zakryje, tak aby ji protihráč neviděl, a do prázdných políček si sám podle sebe, bez jakéhokoliv systému, vepíše číslíce.

„Nula,“ řekne první hráč.

Vymažou si nulu.

„Sedmnáct,“ pronese druhý hráč.

Vymažou si číslo sedmnáct.

„Čtyři,“ řekne na to zase první hráč.

Vymažou si čtyřku.

„Dvacet dva,“ řekne opět druhý hráč.

Vymažou si číslo dvacet dva.

Hráči si ve stanoveném pořadí říkají čísla a současně je mažou na šachovnici. Čísla jsou sice stejná, ale jejich rozmístění stejné není. Umístění nuly prvního hráče a nuly druhého hráče, sedmnáctky prvního a sedmnáctky druhého hráče jsou různá. Čtyřka prvního hráče a čtyřka druhého hráče, dvacet dvojka prvního hráče a dvacet dvojka druhého hráče jsou každá

umístěna v jiném políčku. Žádný z hráčů svoji šachovnici neodkryvá. Je to hra, ve které si hráči vzájemně zakrývají čísla i prázdná políčka a co nejrychleji se ji snaží ukončit spojením prázdných políček do řádku či sloupce.

To je bingo.

Počet prázdných políček je ve hře neomezený. Samozřejmě jich může být 3×3 , 5×5 , 10×10 , a dokonce i 100×100 . Kdyby bylo možné vyplnit deset tisíc zcela prázdných políček, může se hra začít kdykoliv a kdekoliv. A stejně tak není v bingu omezený ani počet hráčů. Stačí, když se sejdou alespoň dva. Vyhrává ten, kdo nejrychleji spojí prázdná políčka v řádku, ve sloupci nebo úhlopříčně. Ať už je hráčů sto, nebo deset tisíc, pravidla se nemění.

Bingo se navíc nemusí hrát jenom s čísly. Čísla mohou být nahrazena názvy ovoce, jídla, věcí, zvířat a rostlin, minerálů, měst, států i zeměpisných míst. Podle charakteru hráčů zapojených do hry bývá kromě názvů vyplněna šachovnice čímkoliv, co je spojuje. Spolužáci mohou hrát bingo se jmény kamarádů ze stejné třídy či nezapomenutelnými zážitky z dětství. Pokud se znají ze společnosti, mohou hrát s historickými fakty anebo podle zájmu s jakýmikoliv tématy ze společnosti a kultury.

Někdy se však do prázdných políček šachovnice vyplňují věci, které by člověka ani nenapadly. První seznámení s bingem

tak pro mě bylo velkým překvapením. A bylo to můj první den v práci.

Do Soulu jsem dorazil, právě když na chvíli přestalo sněžit. Do nástupu v práci mi zbýval ještě zhruba týden. Původně jsem sice zamýšlel přijet dříve, ale i tak jsem to celé považoval za štěstí. Kdybych jen na chvíli zaváhal, nevím, jestli by sníh cestu do Soulu nezavál úplně. V pořádku jsem vystoupil na autobusovém nádraží i přesto, že Soul vypadal zmatečně kvůli údržbě silnic a odklizení sněhu a doprava v něm vázla. Město plné ztěžka se pohybujících a nadávajících lidí bylo kvůli náhlé sněhové kalamitě plné zmatku a špíny.

Sněžit začalo začátkem listopadu. Asi po třech dnech přestalo a pak to začalo nanovo. Na konci měsíce přivaly sněhu oslabovaly a pak zase zesilovaly, ale úplně už sněžit nepřestalo. Celé město se proměnilo v horu sněhu. Měl jsem pocit, jako by lidé, auta a budovy plavali v obří misce polévky uvařené ze sněhu. To je Soul. Soul. Stále jsem myslel jenom na to. Byl jsem poněkud rozechvělý, protože jsem vůbec nepředpokládal, že se na tohle místo ještě někdy vrátím. Srdce mi bušilo stále rychleji. Nemohl jsem dýchat. Do Soulu, který jsem opustil, když jsem si uvědomil, jak jsem tu sám, jsem se stejně sám zase vrátil. Znovu jsem si srovnal knoflíky na kabátě, upravil zimní

čepici a kožené rukavice. Na tomhle místě musím zase znovu žít sám. Musím to zvládnout. Vždyť uplynul jenom rok od chvíle, co jsem odsud odjel, a teď mám pocit, jako bych se vracel po velice dlouhé, předlouhé pouti. Byl jsem vyčerpaný.

Ve špatné dopravní situaci nebyl přesun jednoduchý, měl jsem velké problémy už jen s hledáním ubytování. Horko těžko jsem se ubytoval v levném motelu nedaleko centra. Byl jsem ale pořád zavřený jen na pokoji. Plánoval jsem sice, že do nástupu v práci se zajdu podívat na nejružnější místa, abych se provětral, jenže přívaly sněhu opět zesílily a já jsem nemohl ani na krok ven. Byl jsem ubytovaný v devátém patře, v pokoji úplně na konci chodby, kde jsem bez nálady trávil jeden den za druhým. Při pohledu z okna vypadalo město jako zakryté bílou dekou, nic, čemu by se dalo říkat výhled. Namísto toho, aby zasněžený Soul připomínal něco ryze bílého a čistého, měl jsem nevím proč pocit, jako by něco mizelo nebo se skrývalo. Žil jsem jako myš v plechovém šuplíku registračky. Na pokoj jsem si nosil jídlo zakoupené v nonstopu v motelovém suterénu. Popíjel jsem pivo a sledoval přitom reprízy sportovních utkání uplynulé sezóny. Pak jsem si narychlo ohřál jídlo a při sledování televizních zpráv zase ucučával pivo. Prázdné plechovky od piva jsem pokaždé zmačkal a házel jimi o stěnu. Každý večer jsem se musel opít, abych vůbec usnul.

Denně vysílali ve zprávách zvláštní reportáže věnované závažným škodám způsobeným sněhovou kalamitou. Docházelo k přerušení dodávek elektřiny a plynu, silnice byly neprůjezdné, propadávaly se střechy, bortily se zdi a rychle narůstal počet pohřešovaných. Spíše než diskuze věnované řízení Komise obnovy po přírodních katastrofách nebo příčinám globálních změn klimatu a jejich průvodním jevům působily mnohem silnějším dojmem scény, ve kterých reportér bílý od sněhu procházel ulicemi s mikrofonem v ruce a natáčel rozhovory s lidmi. Když se třesoucí zimou po celém těle zeptal: „Prý zde husté sněžení způsobilo vážné škody?“, lidé, kteří v ulicích zrovna odklízeli sníh nebo právě postavili zbořený fóliovník, plakali a zároveň se smáli. Ano, škody jsou vážné. Ale co se s tím dá dělat? Tváří v tvář přírodní pohromě je člověk přece bezmocný. Není snad člověk nejchytřejší tvor na Zemi, co dokáže spojit svoje síly? Musíme se spojit a vyhrát. Lidi, jsme silní. Nezoufejme si a bojujme společně. Většinou to byly takovéhle řeči. Vyvolávaly vřelý úsměv na tváři, jako by se zpívala písnička: „Nevzdávejte se, pane Kime, i když máte obličej smáčený slzami a červený mrazem.“ Připadal jsem si divně. I když byla sněhová kalamita nevyhnutelnou přírodní pohromou, které člověk nemůže zabránit, pro poškozené to bylo jenom náhlé neštěstí v jejich vlastním životním příběhu. Vůbec nevadilo, že neexistuje člověk, který

by tváří v tvář katastrofě dokázal zachovat rozvahu. Protože ti, kteří analyzují příčiny neštěstí, hodnotí situaci, počítají škody a navrhují způsob obnovy, katastrofou zasaženi nebyli. Avšak lidé na obrazovce se smáli.

Byl zmobilizován maximální počet vojáků, kteří se zapojili do obnovy postižených oblastí, mezi sousedícími městy a vesnicemi plynule probíhala spolupráce i dobrovolnické práce, finanční dary a podpora proudily z jednoho místa na druhé bez sebemenších známek frustrace a rozhořčení. I v přívalech sněhu jedné zimy byla tato země a společnost naplněna vřelostí a nezištnou pomocí. V rámci zpravodajství to ve zprávách bez ustání oznamovali jako dávky injekcí. Ach tak, naši společnost stále ještě stmeluje láska k bližnímu. Sice nadáváme, že politika stojí za hovno, každý den jsou bohatí ještě bohatší a chudí ještě chudší, nezaměstnanost roste, najít práci je čím dál těžší a země spěje ke krachu, ale na naší společnosti a lásce k bližnímu se nic nezměnilo. Poškleboval jsem se takovýmhle řečem a otvíral jednu plechovku piva za druhou. S rostoucí opilostí se ve mně vzrůstal bezdůvodný vztek. Padej, padej ještě, ještě víc, všechno to pohřbi, ve sněhu je vina, pohřbi to všechno. Negativismem a depresí se mi svíral žaludek. Týden zvolna uplynul a nastal prosinec.

Přestože jsem si vzal deštník, měl jsem mokré vlasy, ramena i kolena, jediné místo na mně nezůstalo suché. Dokonce jsem nezapomněl ani na pár náhradních ponožek, jenže jsem neměl nejmenší chuť si je měnit, protože boty už jsem měl beztak úplně promočené. Smetl jsem si sníh z ramenou a vstoupil do kanceláře ve třetím patře soulského ústředí stavební společnosti Tongin Construction. Zhluboka jsem si oddechl, když jsem zjistil, že tam nikdo není, a sundal si kabát i šálu. Topení hrálo. Omrzlé tváře mi roztály a začaly mě trochu svědit. Byl jsem hrozně nervózní. Čekalo mě setkání se šéfem, který zatím ještě nedorazil. Propadal jsem panice. Pomyšlení na to, jak dlouho jsem na první den v práci čekal a jak dlouho jsem se na něj připravoval, ve mně vyvolalo silné emoce. Přemýšlel jsem, jaké budu mít pracovní povinnosti, a přitom jsem sledoval, jak vteřinu za vteřinou ubíhá ručička na černých, kovových hodinách pověšených na zdi.

Šéfova kancelář byla zařízena velmi jednoduše. Stál tu jenom stůl se židlí a pohovka se stolkem. Látka kancelářské židle a materiál kožené pohovky ovšem vzbuzovaly dojem luxusu a elegance. Uprostřed místnosti stál žlutý dřevěný stolek obklopený měkkou pohovkou slonovinové barvy. Opatrně jsem se na ni posadil. Ruce jsem úhledně složil do klína. Na důkladně utřeném stolku bez jediného smítka prachu byl položený klasický telefon tmavě modré barvy. Bezmyšlenkovitě jsem zíral

na tlačítka ciferníku a pak sebou leknutím trhl. Nevědomky jsem pokyvoval hlavou.

Buď si nervózní, ale nedej to na sobě znát.

Měj si slabé stránky, jen nesmíš prozradit, že nějaké máš.

Vybavily se mi dobře známé věty. Dělej si, co chceš, jen okolí se o tom nesmí dozvědět. Věty tohoto typu byly firemním pravidlem číslo jedna. Jen co bylo rozhodnuto o mém přijetí, vtloukali mi je do hlavy během povinného školení zaměstnanců. I když se firma tvářila benevolentně, že bude zaměstnancům tolerovat cokoli, ve skutečnosti se chovala chladně, jako by v žádném případě nic neodpouštěla. Udělej chybu, ale lidi kolem se nesmí dozvědět, že to byla chyba. Miluj, ale ostatním neprozrad, že miluješ a koho miluješ. Zakus horko i zimu, zažij extrémní pocity, oddávej se nenávisti, buď nesnášenlivý, odpouštěj, věř v Boha, najdi si přátele, prožij strach, třes se, opij se, ale v žádném případě nic z toho nesmí nikdo poznat. Jelikož souvětí spojené spojkou *ale* znělo liberálně a rezolutně zároveň, vždycky mě přinutilo narovnat záda, vypnout hrud' a vyvolávalo ve mně nervozitu.

Byl jsem nervózní. V žádném případě to před šéfem nesmím dát najevo. Na mysl mi přicházely stále stejné myšlenky. Pohupoval jsem rameny, olizoval si rty anebo si upravoval šaty. Snažil jsem se zpevnit nohy a udržet vzpřímená záda. Ruce jsem klidně složil do klína a bradu co nejvíce přitáhl ke krku.

Když uplynula asi hodina, otevřely se dveře a šéf vešel do kanceláře.

„Dobrý den.“

Vyskočil jsem a hluboce se uklonil. Stačil jsem říct jenom: „Jsem nově vyslaný do ústředí...“ když šéf zvedl pravou ruku na prsa. Gesto působilo tak lehce a nenuceně, že jsem instinktivně ztichl.

„Tak už jsi tady!“

Šéf si mě bez zvláštního výrazu ve tváři prohlédl, přistoupil blíž a posadil se na pohovku. Zlehka zavřel oči připravený začít vzápětí recitovat verše. Buď si nervózní, ale nedej to na sobě znát. Jako nový zaměstnanec jsem musel vypadat prostě a naivně. Zpevnil jsem všechny svaly v obličeji, abych měl dostatek sil zachovat při prvním setkání s nadřízeným kamennou tvář. Snažil jsem se neztratit lehký úsměv. Ovšem bez ohledu na můj záměr se mi nepatrně roztrásla brada.

Šéf měl hubenou postavu, měřil něco málo přes metr sedmdesát a na břicho měl pěkné špeky. To svědčí o časté konzumaci piva. Pivo si dát může, ale neměl by to ničím zajídat..., honilo se mi hlavou. Vlasů neměl ani moc, ani málo, šediny nebyly skoro vidět. Jen čelo bylo poněkud úzké. Krátké a silné vrásky mezi obočím vypadaly na tom úzkém čele ještě výrazněji. Bílou košili a tmavě modré kalhoty obleku měl pečlivě vyžehlené a čisté, a dokonce i boty kaštanové barvy byly

důkladně vyčištěné. Odhadoval jsem, že je mu něco kolem padesáti. I přes důkladnou prohlídku jsem na něm neobjevil žádný zvláštní rys. Až na to příliš úzké čelo měl docela obyčejný obličej.

„Hodně sněžilo. Nebylo těžký se sem dostat?“ zeptal se šéf.

„Nebylo to tak hrozný,“ odpověděl jsem.

„Tak to jo.“

Šéf zase zmlknul. Na chvilku jsem se zamyslel nad tím, jestli jsem neměl říct něco jako: To je strašná vánice. Bylo to hrozný. Takováhle sněžení jsem přece zažil poprvé v životě. Uběhlo pět minut a potom dalších pět.

Šéf si přehodil levou nohu přes pravou a pronesl:

„Hele.“

„Ano?“ snažil jsem se odpovědět co neklidnějším hlasem.

„Víš něco o halitóze?“ dokončil otázku.

„Ano, vím.“

„Co je to?“

„To je zápach z úst.“

Bez zbytečných řečí jsem řekl to podstatné, co chtěl slyšet. Učil jsem se, že při setkání s nadřízeným si musím dávat pozor na zbytečné řeči. Je důležité nebyt ani netrpělivý, ani zmatený a bez váhání odpovědět na to, na co se nadřízený ptá. Pousmál se.

„Zápach z úst.“

„Ano.“

„To že je halitóza?“

„Ano.“

Povytlhl obočí a potlačuje ospalost, pokračoval: „To je odpověď jak z výkladového slovníku.“ Mluvil, jako by zíval. Usazený hluboko v pohovce rozmotal překřížené nohy.

V lehké sklíčenosti jsem se nezmohl na nic víc než: „Promiňte.“

„Není za co se omlouvat... Nebylo to špatně,“ dodal.

„Děkuji.“

„Šedesát pět procent dospělých trpí halitózou.“

„Opravdu?“ odpověděl jsem úmyslně rychle a energicky.

Šéf pokračoval: „A co ty? Náhodou...“

„Já ne.“

„Že ne?“

„Ne, já halitózou... no, myslím, že ji nemám.“

Krátce jsem naklonil hlavu na stranu. Šéf se ušklíbl.

„Halitóza vzniká, když se pořádně neodstraní zbytky jídla mezi zuby, když máš dlouho prázdný žaludek, u kuřáků a ve stáří, když nefunguje pořádně metabolismus. A u žen je silnější v době menstruace.“

„Ano.“

Pozorně jsem mu naslouchal. Tik-tak, tik-tak. Tikání vteřinové ručičky na nástěnných hodinách se mísilo s šéfovými slovy a bylo slyšet i během přestávek mezi řečí. V duchu jsem si

opakoval: Soustřed' se. Soustřed' se. Jenže zřetelný a přesný tikot vteřinové ručičky mi pronikal do uší jako bezohledné zvonění nezvaného hosta.

„U kuřáků je příčinou halitózy oxid siřičitý obsažený v cigaretách a snížená koncentrace kyslíku v ústech.“

„Ano.“

„To, že kuřáci trpící halitózou plivou, je vážný problém. Protože čím víc plivou, tím víc se halitóza zhoršuje.“

„Opravdu?“

Pravidelný tikot vteřinové ručičky se rytmicky mísil s jeho řečí. Tik-tak, tik-tak.

„Neznáš náhodou způsob, jak se jí zbavit?“

„Prosím?“

„Ptám se na způsob, jak odstranit halitózu.“

Na okamžik jsem pocítil závrať. Zavřel jsem oči a znovu je otevřel.

„Ano, ano, halitóza.“

Nebud' nervózní.

Šéf se tvářil přívětivě. Jak jsem uviděl jeho pomalu se pohybující obočí, můj tep se začal zrychlovat. Naprázdno jsem polknul.

„Halitóza, to se musí... Nemělo by se s tím jít k zubaři?“

„K zubaři?“

„Ano.“

Nechápal jsem, proč pokračuje v této konverzaci, ale musel jsem být zticha. Kvůli téhle práci jsem v minulém roce absolvoval nudné a náročné školení. Bylo to vyčerpávající fyzicky i psychicky. Všechny materiály týkající se mé osoby už určitě dostal a důkladně si je přečetl. Nevím, jestli existovalo něco, co by o mně ještě nevěděl. Samozřejmě věděl o halitóze, znal moje rodinné vztahy, vzdělání, známky, povahu, zájmy, kamarády, přinejmenším i velikost spodního prádla, sexuální orientaci, stav vlasů, jestli mám křivé zuby nebo plíseň na nohou, a dokonce i počet kazů. Nechápal jsem, proč se ptá zrovna na tohle. Nebo že by to bylo něco jako poslední kolo pohovoru? Co se musí udělat, aby se člověk zbavil halitózy? Nebuď nervózní. Nedej to na sobě znát. Soustřed' se. Snažil jsem se zbavit nej-různějších rozptylujících myšlenek, které se mi honily hlavou. Předněší bylo nedat najevo rozpaky.

„Ale to ne,“ řekl.

„Na to nestačí jít jenom k zubaři. Halitóza je totiž vleklá choroba.“

„Ano.“

„Dobře mě poslouvej. Pro odstranění halitózy je nutné podstoupit léčbu ve stanoveném pořadí.“

„Pořadí?“

„Jasně. Nejdřív stomatologie, potom ORL, pak interna a nakonec psychiatrie.“

„Ach tak.“

„Nauč se to nazpaměť. Může se ti to hodit.“

„Ano.“

„Jak jsem říkal to pořadí?“

„Stomatologie, ORL, interna a psychiatrie.“

„Správně. Tak je to dobře.“

Několikrát zopakoval „pro informaci“ a pokračoval:

„U každého člověka můžeme už jenom podle zápachu z úst poznat, jakými chorobami trpí. Díky halitóze můžeme s předstihem rozpoznat závažnější onemocnění.“

„Ach tak.“

„Při nakyslém acetonovém zápachu je podezření na cukrovku, když je dech cítit rybinou, usuzuje se na onemocnění plic, když je z nosu cítit zápach po sýru, na zánět nosních dutin nebo rýmu, při zápachu po zkažených vejcích na nedostatečnou funkci jater, při zápachu po čpavku na nedostatečnou funkci ledvin, například na uremii nebo chronické onemocnění ledvin. Samozřejmě se najdou i pacienti posedlí tím, že zápach z úst není příliš silný, anebo dokonce že zápach z úst není cítit vůbec. Kam by takoví lidé měli jít?“ pronesl rytmicky, jako by zpíval.

A já jsem jako do refrénu co nejrychleji odpověděl: „Na psychiatrii.“

„Správně. Na psychiatrii.“

„Už to chápu.“